

Ιερισσού Θεόκλητος: Ο Άγιος Γεώργιος ανέπνεε και κήρυττε Χριστό

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου](#)

Στον περίλαμπρο και ευμεγέθη Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου Παλαιόχωρας εόρτασε για φέτος και πανηγύρισε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος τη μνήμη του Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, που πανορθόδοξως ως λίαν λαοφιλής Άγιος τιμάται στις 23 Απριλίου. Τον Επίσκοπό μας πλαισίωσαν ο Παν. Αρχιμ. π. Νήφων Καζάνας και ο δραστήριος Προϊστάμενος της Ενορίας Αιδ. Πρωτ. π. Χαράλαμπος Κωστόπουλος.

Επικεφαλής του Λαού ο Δήμαρχος Πολυγύρου κ. Γεώργιος Εμμανουήλ, ο τ.

Υπουργός και Δήμαρχος κ. Χρήστος Πάχτας, οι Αντιδήμαρχοι κα Νικολέτα Διαμαντουλάκη και κ.κ. Ευάγγελος Αρβανίτης και Ελευθέριος Ταρκάσης, η Δημοτική Σύμβουλος κα Ευαγγελία Συροπλή, οι Πρόεδροι Παλαιοχώρας κα Ελένη Μαλανδρή, Ταξιάρχη κ. Ιωάννης Ξάκης και Ριζών κ. Αστέριος Στύλος, η Πρόεδρος του Συλλόγου Γυναικών Ζερβοχωριών κα Μαγδαληνή Λειβαδιώτου, ο Γυμνασιάρχης Παλαιοχώρας κ. Παναγιώτης Ιωαννίδης με τη Σημαιοφόρο και εκπροσώπους των μαθητών του υπ' αυτόν Γυμνασίου κ.ά.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος ανεφέρθη αρχικώς στο φοβερό μαρτύριο του Αγίου, ο οποίος από μεν τον πατέρα ήταν Καππαδόκης και από τη μητέρα Παλαιστίνιος. Γεννήθηκε το 275 μ.Χ. και εμαρτύρησε το 303 μ.Χ. στον φοβερό διωγμό του Διοκλητιανού, όντας Τριβούνος, δηλαδή Χιλίαρχος του Ρωμαϊκού Στρατού. Το Τίμιο Λείψανό Του μετεφέρθη από τον υπηρέτη Του στην Λύδδα της Παλαιστίνης, τόπο καταγωγής της μητέρας Του, όπου υψώνεται λαμπρός Ιερός Ναός προς τιμήν Του και θησαυρίζεται ο κενός τάφος Του, με ανάγλυφη τη μορφή του Στρατηλάτη Αγίου στην επιτύμβια πλάκα.

Στην ρητορική ερώτηση που απηύθυνε ο ομιλητής στους πιστούς: “Τι ήταν εκείνο που ωδήγησε τον Γεώργιο με τέτοια δόξα και νειάτα στο Μαρτύριο;” (ήταν 28 ετών και Κόμης του Ρωμαϊκού στρατού!), ο Σεβασμιώτατος απήντησε στο ερώτημα αυτό με το λαμπρό λόγο του Αποστόλου Παύλου, ότι οι Χριστιανοί αποβλέπουμε στον Χριστό ως Σωτήρα και Λυτρωτή, «...έν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν» (Κολ. α', 14), “εξ αιτίας του Οποίου, δια του Οποίου απολαμβάνομε τη χάρη της σωτηρίας και της απολυτρώσεώς μας.”. Αυτή η σωτηρία, είπε ο Ποιμενάρχης, είναι για τον καθένα μας μοναδικό οντολογικό γεγονός και κατάσταση, από τα οποία διαποτίζεται κάθε πτυχή της ζωής μας.

Ο άνθρωπος διαχρονικά, συνέχισε, περιπλανώμενος μακράν του Θεού και Πατρός, του Δημιουργού του, στερήθηκε ο,τι πολυτιμότερο είχε: την κοινωνία με τον Πλάστη του, για τούτο και με πόνο και θλίψη πολλή αναζήτησε την Παρουσία Του. Δοκίμασε τους καρπούς της αποστασίας απ' τον Πατέρα, λάθεψε στον στόχο του και με γλυκεία νοσταλγία γύρεψε και πάλι το χέρι του Δομήτορά του. Στην παγκόσμια λογοτεχνία αυτή η αναζήτηση είναι έκδηλη, εκφρασμένη ποικιλοτρόπως σαν ποίημα, σαν τραγούδι, σαν μυθιστόρημα, σαν τραγωδία και δράμα. Εδώ έκαμε ο Σεβασμιώτατος μια αναφορά στους προχριστιανικούς Λαούς, δηλαδή τους Ρωμαίους, τους Αιγυπτίους, τους Πέρσες, τους Χετταίους, τους αρχαίους Έλληνες και ανεφέρθη στην καθολική προσδοκία τους για επιστροφή και πάλι στην φωλιά, στην αγκαλιά δηλαδή του Πατέρα.

Όμως, παρατήρησε ο ομιλητής, στην προ Χριστού εποχή, εγινόταν αναφορά στην απολύτρωση από την δουλεία της αμαρτίας και την απόλαυση της όντως ελευθερίας ως ένα γεγονός που θα ερχόταν, ως ένα δηλαδή προσδοκώμενο γεγονός. Μετά την έλευση του Χριστού η Εκκλησία δεν ομιλεί για κάποιο προσδοκώμενο σχετικό γεγονός, αλλά ζεί και κηρύττει ότι κατέχει εν Χριστώ αυτή την χάρη και την ευλογία. Έχει την απολύτρωση, όχι ως κάποια αόριστη δωρεά, αλλά τη βιώνει ως πραγματικό γεγονός μετοχής στο Αίμα και το Σώμα του Σαρκωθέντος Υιού του Θεού. Τη βιώνει ως αλήθεια εμπειρικά και την επιβεβαιώνει, πρόσθεσε ο Δεσπότης, στην όλη ζωή της Εκκλησίας, ως μετοχή στο Ευχαριστιακό Δείπνο. Αυτή η Σωτηρία διέρχεται από την Αγία Τράπεζα, από το Άγιο Ποτήριο, από το Επιτραχήλιο του Ιερέως και το Ωμόφορο του Επισκόπου και κατορθώνεται όχι μόνο ως ένα προσωπικό γεγονός, αλλά ως βίωμα και εμπειρία της Καθολικής Εκκλησίας, του όλου Χριστού, σε συνδυασμό με την όλη ζωή και τα Ιερά Της Μυστήρια. Είναι υπόθεση βέβαια και προσωπική του καθενός μας, αλλά εν ταυτώ είναι υπόθεση του όλου Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας, που και σπαρταρά και γεννά απ' τα σπλάγχνα της τον Χριστό, ως άλλη διαρκής Θεοτόκος, χάριν της σωτηρίας του κόσμου, για να ζήσει ο κόσμος. Αυτό κατέληξε ο Μητροπολίτης, απολάμβανε ο Τροπαιοφόρος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος και πλήρης Χριστού και ολόκληρος σωματικά και πνευματικά μετέδιδε αυτή τη βεβαιότητα - Χάρη, αδιαφορώντας για τις συνέπειες αυτής του της ομολογίας. Ήταν γεμάτος από Χριστό, ανέπνεε Χριστό, κήρυττε Χριστό και υπέφερε αγαλλομένω ποδί μαρτυρώντας Τον.

Τέλος, μεγάλη ήταν η χαρά του Σεβασμιωτάτου για την παρουσία εκπροσώπων του Γυμνασίου της Παλαιόχωρας, χάριν των οποίων προσαρμόσε το κήρυγμά του, ώστε τα παιδιά μας να γίνουν μέτοχοι της μεγάλης ημέρας του Αγίου Γεωργίου, που πανελλαδικά τιμάται και τυγχάνει λίαν φιλόλαος.

